01/08/2026

Γόρτυνος Νικηφόρος: Η Παναγία ως στοργική Μητέρα παραμένει κοντά σε κάθε άνθρωπο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

Την Εγκύκλιό του για τις ημέρες του Δεκαπενταυγούστου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Νικηφόρος, τονίζοντας ότι ιδιαιτέρως στην εποχή μας έχουμε ανάγκη το παράδειγμα που μας έδωσε με τη ζωή της η Παναγία μας.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος:

«Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μέ αὐτά τά θεόπνευστα λόγια ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ψάλλει σήμερα τό μυστήριο

τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Μέσα στήν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁλόκληρη ἡ Ὀρθοδοξία ἑορτάζει τό «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ» καί στρέφει μέ εὐγνωμοσύνη τό βλέμμα πρός τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ σημερινή ἡμέρα, ἄν καί φέρει τήν ἀνθρώπινη λύπη τοῦ ἀποχωρισμοῦ, εἶναι συγχρόνως καί ἡμέρα χαρᾶς, ἐλπίδας καί πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως. Ἡ Παναγία ὁλοκληρώνει τήν ἐπίγεια πορεία της καί παραδίδει τήν ἁγία ψυχή της στά χέρια τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ της. Οἱ Ἀπόστολοι, συναθροισμένοι θαυματουργικά ἀπό τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, περιστοιχίζουν τήν κλίνη της. Πονοῦν ἀνθρώπινα γιά τήν ἀναχώρησή της, ἀλλά δέν θρηνοῦν ὅπως ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἐλπίδα. Γνωρίζουν ὅτι ἡ Κοίμησή της δέν εἶναι ἐξαφάνιση, οὔτε αἰώνιος χωρισμός, ἀλλά μετάσταση πρός τή ζωή καί εἴσοδος στή δόξα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ τή λέξη «κοίμηση» καί ὄχι τή λέξη «θάνατος». Δέν ἀρνεῖται τήν πραγματικότητα τοῦ θανάτου, ἀλλά τή φωτίζει μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τότε πού ὁ Κύριός μας κατέβηκε στόν τάφο καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ θάνατος δέν ἀποτελεῖ πλέον τό ὁριστικό τέλος τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἕνας ὕπνος, ἀπό τόν ὁποῖο θά μᾶς ἀφυπνίσει ἡ φωνή τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Εἶναι ἕνα πέρασμα ἀπό τά πρόσκαιρα στά αἰώνια, ἀπό τή φθορά στήν ἀφθαρσία, ἀπό τόν κόπο καί τόν πόνο στήν ἀνάπαυση καί στή χαρά τῆς θείας παρουσίας.

Αὐτή τήν ἀλήθεια διακηρύσσει σήμερα μέ ὁλόκληρη τήν ὕπαρξή της ἡ Παναγία μας. Ἐκείνη πού δέχθηκε μέσα στήν ἄχραντη γαστέρα της τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, δέν ἦταν δυνατόν νά παραμείνει αἰχμάλωτη τοῦ θανάτου. Ἐκείνη πού προσέφερε τήν ἀνθρώπινη φύση στόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, γίνεται πρώτη μέτοχος τῆς δόξας Του. Μέ τήν Κοίμηση καί τή Μετάστασή της προαναγγέλλει καί τή δική μας κοινή ἀνάσταση. Μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ φθορά τοῦ τάφου, ἀλλά ἡ αἰώνια κοινωνία μέ τόν Θεό.

Ἡ Παναγία, ὅμως, δέν ἔφθασε στή δόξα χωρίς προηγουμένως νά βαδίσει τήν ὁδό τῆς πίστεως, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ὑπακοῆς. Ἀπό τή στιγμή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί τό «Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου» (Λουκ. 1, 38) μέχρι τή σιωπηλή παρουσία της κάτω ἀπό τόν Σταυρό, ὁλόκληρη ἡ ζωή της ὑπῆρξε μία διαρκής προσφορά στόν Θεό. Δέν ἀπαλλάχθηκε ἀπό τίς δοκιμασίες. Γνώρισε τήν προσφυγιά, τή φτώχεια, τήν ἀγωνία καί τόν πόνο. Εἶδε τόν Υἱό της νά συκοφαντεῖται, νά ἀπορρίπτεται καί νά σταυρώνεται. Παρέμεινε, ὅμως, σταθερή στήν πίστη. Δέν ἀπαίτησε ἐξηγήσεις ἀπό τόν Θεό, οὔτε ἔπαψε νά ἐμπιστεύεται τήν πρόνοια καί τήν ἀγάπη Του. Φύλαξε ὅλα τά γεγονότα μέσα στήν καρδιά της καί τά μετέβαλε σέ προσευχή.

Αὐτό τό παράδειγμα ἔχουμε ἰδιαίτερη ἀνάγκη στή σημερινή ἐποχή. Ζοῦμε μέσα σέ ἀνασφάλεια, φόβο καί σύγχυση. Οἱ οἰκογένειες δοκιμάζονται, οἱ νέοι μας ἀναζητοῦν προσανατολισμό, πολλοί ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπό ἀσθένειες, μοναξιά καί οἰκονομικές δυσκολίες. Ἄλλοι πενθοῦν ἀγαπημένα τους πρόσωπα καί αἰσθάνονται τό βάρος τῆς ἀπουσίας τους. Μπροστά σέ αὐτές τίς δοκιμασίες ἡ Παναγία δέν μᾶς προσφέρει εὔκολες ἀνθρώπινες ἀπαντήσεις. Μᾶς δείχνει, ὅμως, ἕναν ἀσφαλῆ δρόμο: νά ἐμπιστευόμαστε τόν Θεό, ἀκόμη καί ὅταν δέν κατανοοῦμε τό θέλημά Του· νά προσευχόμαστε, ὅταν οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις μας ἐξαντλοῦνται· νά στεκόμαστε κοντά στόν πόνο τοῦ ἄλλου· νά μήν ἀφήνουμε τήν ἀπογοήτευση νά σβήσει τήν ἐλπίδα μας.

«Στήν Κοίμησή σου δέν ἐγκατέλειψες τόν κόσμο, Θεοτόκε», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἡ Παναγία δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπό ἐμᾶς. Ὡς στοργική Μητέρα παραμένει κοντά σέ κάθε ἄνθρωπο πού τήν ἐπικαλεῖται μέ πίστη. Ἀκούει τόν στεναγμό τοῦ ἀσθενοῦς, τά δάκρυα τῆς πονεμένης μητέρας, τήν ἀγωνία τοῦ πατέρα γιά τά παιδιά του, τή μοναξιά τοῦ ἡλικιωμένου, τήν ἀβεβαιότητα τοῦ νέου ἀνθρώπου καί τή σιωπηλή προσευχή ἐκείνου πού δέν βρίσκει λόγια γιά νά ἐκφράσει τόν πόνο του. Δέν ἀντικαθιστᾶ τόν Χριστό, ἀλλά μᾶς ὁδηγεῖ πρός Αὐτόν. Δέν κρατᾶ τίποτε γιά τόν ἑαυτό της, ἀλλά μᾶς διδάσκει πάντοτε νά ἀκοῦμε τόν Υἱό της: «Ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε» (Ἰωάν. 2, 5).

Ἡ ἀληθινή τιμή πρός τήν Παναγία δέν ἐξαντλεῖται στίς λαμπρές πανηγύρεις, στίς Παρακλήσεις, στά ἐγκώμια καί στίς προσκυνηματικές μας ἐπισκέψεις. Ὅλα αὐτά εἶναι ἱερά καί πολύτιμα, ὅταν ἀποτελοῦν ἔκφραση ζωντανῆς πίστεως. Ἡ Παναγία, ὅμως, ἐπιθυμεῖ πρωτίστως νά γίνει ἡ ζωή μας περισσότερο σύμφωνη μέ τό θέλημα τοῦ Υἱοῦ της. Νά ἀποκτήσουμε τήν ταπείνωσή της, τήν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς της, τήν ὑπομονή της στίς δοκιμασίες καί τήν εὐαισθησία της ἀπέναντι στίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων.

Ἄς ἐξετάσουμε, λοιπόν, κατά τή σημερινή ἑορτή, ἐάν ὑπάρχουν γύρω μας ἄνθρωποι ἐγκαταλελειμμένοι, πονεμένοι ἤ λησμονημένοι. Ἄς συμφιλιωθοῦμε μέ ἐκείνους ἀπό τούς ὁποίους μᾶς χωρίζουν ἡ πικρία καί ὁ ἐγωισμός. Ἄς στηρίξουμε τίς οἰκογένειες πού δοκιμάζονται. Ἄς ἀγκαλιάσουμε μέ κατανόηση τούς νέους μας καί ἄς τούς προσφέρουμε ὄχι μόνο συμβουλές, ἀλλά τό παράδειγμα μιᾶς συνεποῦς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἄς γίνουμε ἐμεῖς ἡ ἀπάντηση στήν προσευχή κάποιου συνανθρώπου μας. Τότε ἡ τιμή μας πρός τήν Παναγία θά εἶναι ἀληθινή καί ἡ πανήγυρή μας εὐάρεστη στόν Θεό.

Ἰδιαιτέρως σήμερα ἄς ἀναθέσουμε στή μητρική προστασία τῆς Παναγίας μας τήν πατρίδα καί τόν λαό μας, τούς ἀνθρώπους πού ὑποφέρουν ἀπό πολέμους, βία, φυσικές καταστροφές καί κάθε μορφή ἀδικίας. Ἄς τήν παρακαλέσουμε νά φυλάσσει τά παιδιά καί τούς νέους μας, νά ἐνισχύει τούς ἀσθενεῖς, νά παρηγορεῖ τούς πενθοῦντες, νά προστατεύει τούς ταξιδιῶτες καί νά στηρίζει ὅλους ὅσοι ἐργάζονται καί ἀγωνίζονται μέ ἐντιμότητα. Ἄς προσευχηθοῦμε ἀκόμη γιά ὅσους, κατά τίς ἡμέρες αὐτές, προστατεύουν, μέ κόπο καί κίνδυνο τή ζωή τους, τίς περιουσίες τῶν ἀνθρώπων καί τό φυσικό μας περιβάλλον.

Τέκνα μου ἀγαπητά,

Ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μᾶς καλεῖ νά ἀντιμετωπίζουμε τή ζωή μέ εὐθύνη καί τόν θάνατο μέ ἀναστάσιμη ἐλπίδα. Κάθε ἡμέρα πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός εἶναι πολύτιμη εὐκαιρία μετανοίας, ἀγάπης καί προσφορᾶς. Ἄς μή σπαταλοῦμε τή ζωή μας στήν ἐμπάθεια, στίς διαιρέσεις καί στήν ἀδιαφορία. Ἄς τή μετατρέπουμε σέ προσφορά πρός τόν Θεό καί τόν συνάνθρωπο, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε ἡ Παναγία μας.

Μέ αὐτές τίς πατρικές σκέψεις εὔχομαι πρός ὅλους, στόν Ἱερό Κλῆρο, στίς μοναστικές ἀδελφότητες, στούς ἄρχοντες καί σέ ὁλόκληρο τόν πιστό λαό τῆς θεοσώστου Ἐπαρχίας μας, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος νά σκεπάζει τίς οἰκογένειες καί τά ἔργα σας, νά θεραπεύει τίς πληγές σας, νά ἐνισχύει τήν πίστη σας, νά ὁδηγεῖ τά βήματά σας πρός τόν Υἱό της καί Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό καί νά σᾶς ἀξιώνει,

διά τῆς μητρικῆς της πρεσβείας, νά γίνεσθε μέτοχοι τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα!

Μετά πατρικῶν εὐχῶν καὶ ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ